

Előfizetési ár:

Egész évre..... 6 frt — kr.

Félévre..... 3 frt — kr.

Negyedévre..... 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség
és kiadóhivatal:
Budapest,
IV. szarka-utca 5. szám.Kéziratok nem adatnak
vissza.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

Ép lélekben ép test.

Meg vagyunk győződve, hogy a legliberalisabb szabadonc sem vonja kétségbe ama állításunkat, hogy ha mindjárt a vallás és erkölcs vesztett társadalomról nem is akar tudomást venni, hogy a jelen társadalom, teljesen corumpált, ha másként nem, hát anyagilag.

De akár mint óhajtanánk a corruptióról vallás és erkölcs tekintetbe vétele nélkül beszélni, azt teljesen kivihetetlennek találjuk.

Midőn anyagi corruptiót említünk, akkor a vallás és erkölcs hanyatlását el nem hallgathatjuk, mivel mint okozatot és okot árnyékként együtt találjuk őket.

Nagyon jól tudjuk, hogy e tárgyat egy cikkben fel nem ölelhetjük, kötetek kellenének hozzá, hogy némileg is alapos véleményt és esetlegesen gyógy-módozatot adhassunk.

Csupán, hogy a napirenden lévő kérdéshez, mely Magyarország anyagi hanyatlásával foglalkozik, akarunk véleményt adni.

Több laptársunk a hazánkban ijesztő mérveket öltő testi fogyatkozásokkal és a magyar nemzet fogyásáról illetve a halálesetek aránylagos nagyobb számával a születési számmal szemben, foglalkozik.

E mindenestre szomorú és tagadhatatlan körülményt mi is csak szomorú szívvel vesszük tudomásul, de valamivel tovább kutatjuk; mint ama ugynevezett tudós urak, a kik csak addig akarnak és valóban látnak, a meddig kutatjuk el ér.

Hogy a kulturviszonyokkal, az ész fejlődésével a test szervezete romlott, mi is elismerjük, csak hogy más véleményadással. A tudós urak ugyanis ama szempontból kiindulva, hogy a régi nem bírtak tudománnyal, s csupán csak az izomerő fejlesztésére fektettek súlyt; mintegy ignorálni látszanak a nagy bölcsék észbeli tehetségeit, mivel ők a materialistikus iránytól távol álltak, és agyrendszerüket nem az étlap összeállításával igyekeztek fejleszteni.

És igazuk van; a tudomány, de csak is a jelen tudomány és nevelési irány

oka a test fogyatkozásának, törptülésének.

Ez anyagias irány igazán nem csoda ha az anyagra, az agyra és testre befolyással bír.

A jelen nagy tudósok szakvéleménye szerint tehát, a torna, egészséges jó levegő és helyes étkezés adná meg ismét a pusztult erőt, a romlott agyrendszernek ujult működését.

Hiszen mi egyetértünk e jó tanácssal, és nem vesszük tagadásba, hogy a testre okvetlen jó behatású lesz, ha az embert gyermekkorától, tornáztatjuk, jól tápláljuk, és jó levegővel tartjuk.

Képtelen állítás és konokság lenne mindezt tagadásba venni. Mi azonban mindezen óvrendszabályhoz még egygyel járunk, melyet úgy látszik teljesen ignorálni szándékoztak, mint olyant, mely az összefüggést az erkölccsel bizonyítaná.

Tudjuk ez óvrendszabály a jelen fel-fogás és irány mellett kivihetetlen, de azoknak, kiknek alkalmuk van és reménylik, hogy kivihetik, azoknak a test romlását a szellem romlásával indokoljuk és így annak emelése és ujulása által állítjuk is azt ismét helyre hozhatni, ha nem is régi erejébe, de legalább annyira, a mennyire az minden polgárnak és hazafiúnak kötelessége és óhaja.

E materialistikus irány, mely nem a szellem hanem az érzékek szolgálatában áll, az ember romlott érzékeit nagyon is könnyen volt képes uralma alá hajtani, és e rabigában tönkre tenni.

Igenis e materialistikus irány, mely a szellemet csak eszköznek tekinti, munkája gyümölcseivel csupán csak érzékei kivánalmát van hivatva kielégíteni, minden esetre a test egészségére és fejlődésére csak káros behatású lehet.

Mik következményei a jelen iránynak?

A tudós azért tanul és tanít, hogy a tudomány pályáján a vele összemérkezőket legyőzni tudja, de nem a meggyőződés okáért, hanem a kenyéririgység által vezetve. És ha kérdezzük, miért a kenyéririgység? nyereszkesedés? A tudomány árucikké való fajulása? Hogy pénz legyen, és a pénzen? Élvezet, az érzékek kellemes nyugalmas érzete.

Ez a főmotor, a tudósnál, orvosnál, irónál; iparosnál úgy kézművesnél.

Ezen anyagias irány szülte ama sokszor örülségig vitt concurrentiát, a gyorsan gazdagodhatóság theoriáját.

Ez az, a melyért a tudós valamint a munkás nem sajnálja még álmát sem, hanem dolgozik, munkálkodik, de nem azért, hogy jót tegyen, hogy tisztességesen megélhessen, hanem, hogy gyorsan gazdag lehessen.

E gyorsan való gazdagodási vágy az, mely a tudományos könyveket szaporítja, az újságokat termeli, az új gyógyszereket és módokat kitaláltatja, az izlést a külsők iránt fejleszti, sőt még az embereket is összeköti emberrel házasság, vagy munkakörrel pályaválasztás útján.

Ennek kell elejét vennünk; ezen irányt, ha lehetséges volna egy pillanat alatt meg kellene semmisíteni; mivel egész bizonyossággal kimondhatjuk, hogy ez gyilkosa nemzetünknek, létünknek.

Ezen irányban lesz nevelve a kised, a gyermek, az ifju.

Talán nem láthatjuk naponként gyermekeink, ifjaink és a felnőtteknél ama szenvedélyesen tűzött élvezet vágyat?!

A férfi, ha kilátása nincs egyhamar tisztességes munka árán jó és kellemes helyzetét biztosítani, öngyilkossá lesz; a nő, a ki férje oldalán annak esetlegesen kisebb jövedelme által nem jut ama kényelmes dolog nélküli helyzetbe, melyet várt, melyre nevelve és tanítva lett, elhagyja urát, gyermekét. . . S mindezt miért? — hogy élvezzen!!

Igen, e végletekig vitt élvezési mánia, melyet a modern, anyagias, földhöz tapadt irányzat teremtett, oka, hogy ifjaink a kora bűn élvezete által satnyultak, férfi korukban kiéltek, és mint a villámütött fa kiszáradnak.

És így a mig ama korhadt régi, elavult és szegre akasztott erkölcsöket nem fogjuk újra legfőbb jónak és egyedüli helyes irányzónak elfogadni, addig hiába sopánkodunk testi erő után is. A modern monokles gavallér, ki nádpálczikájához szokott, a régi vasbuzogányt természetes, hogy nem emelheti.

Tehát régi erkölcsök és majd azután lesz régi erő is.

Kador Sándor.

FLORE ÉS MAIORA.

ELBESZÉLÉS.

Irta: MUNKÁCSI KÁLMÁN.

(Folytatás.)

II.

Imre gőzerővel fogott a munkálatokhoz. Szerencse volt, hogy a vállalkozó bocsátott rendelkezésére kellő számú munkásokat, mert itt ugyan egy oláh se vállalkozott azon feladatra, melylyel megküzdeni kellett.

Szikklat robbantani, hegyszakadékokat áthidalni, mocsarakat betemetni, töltéseket vonni s ezerféle egyéb munkát kelle itt végezni.

Egy gyöngye lelkű férfi rögtön visszajedt volna a nehézségektől, melyek itt reá vártak — de Imre nem csüggedt.

Számot vetett képességével, munkaerejével és bátran neki fogott a dolognak.

Ő vállalkozott reá; a visszavonulást szegények tartotta.

Szilárd, határozott jellemmel birt, mely mindenre kész, ha kell, melyet nem tör meg minden csekély nehézség.

Kora reggel künn volt a munka színhelyén, s csak a késő éj hozta haza szobájába, az ételt úgy küldték ki utána. Kutatott, csatangolt a vidéken, hogy mindenütt ismerős legyen a talajjal, helyi körülményekkel s alkalom adtán ismereteit hasznára fordíthassa. Nem is találkozott azóta egy házbelivel sem; az ő lakása most künn volt a mocsarakban a békák és vadkacsák között.

Az első hét vége felé küzeledett, az első munka — egy mocsár betömése — vége felé járt.

Egy kis erdőt irtott ki a czölöpök számára; egy kis hegyet hordatott el a betemetésre; egy fűzest vágatott le a töltés fonásra. De benső örömmel dörzsölgette kezeit, látva a munka gyors haladását; biztosan remélve, hogy másnap — szombat — estére a mocsáron száraz lábbal lehet majd átkelni.

Még álmában is a töltésen járt, midőn a Gyorgye kocsis erősen kiabálva dörömbölni kezdett szobája ajtaján.

„Siess marjára, siess! Az őr akar hamarosan beszélni veled. Egyenesen a Pavel-mocsártól jön.“

Imre felugrott az ágyból, magára hányta ruháit és kilépett az éjbe.

Az őr — egy olasz munkás — szakadozott hangon adta tudtára, hogy a töltés veszályban forog, az oláhok megtámadták és rombolni kezdik.

Imre két hatsöves revolvert csusztatott zsebébe, felkelté a fészek alatt nyugvó munkásokat s rohant a Pavel-mocsár felé.

A setét éjben lámpák világa tünt onnan szeméibe s egyes mozgó, futkosó alakok, gubás, bocskoros alakok.

De mire odaértek, egy lelket sem találtak már ott, mind elillantak, észrevevén közeledésüket, de találtak annál nagyobb pusztítást, a czölöpök ketté fűrészelve heverték a hinár között, a fűzfona szét volt rángatva, a töltés majdnem semmivé téve.

Ha még késtek volna, reggelig nyoma se maradt volna az egy heti munkának.

Imre lelkében a fájdalom és a harag küzdött. De arca nyugodt maradt; nem akarta elárulni a belsejében forrongó harcot.

„El kell fogni, ha lehet, valakit a futók közül!“ adá ki a parancsot. Meg akarta tudni, mit vétett az oláhoknak, hogy úgy ellene esküdtek.

Nagysokára az üldöző munkásraj visszaérkezett nagy diadalmasan cipelve magával egy szál öreg pakulárt.

Ez nem birt a többiekkel futni, elmaradt, ezt elfogták emberei.

A redős képű oláh reszketett, mint a nyárfalevél, midőn Imre elé vezették.

„Domnule... domnule igralmazz!“ hebegé fuldokló hangon „én nem vagyok semminek oka. Porunkám volt a Jank Misuletől; meg kellett tennem!“

„Ki az a Jank Misule, arra felelj vén róka?“ szölt Imre bosszus hangon.

„Jaj, jaj... domnule, ő a pakulárok véne, a mi urunk. Ő mondta, hogy úgy kell tennünk, mert különben a prikulics minden bajt a nyakunkra hoz.“

„Miféle prikulics? micsoda badarakat hadarsz össze?“

„A Jank Misule mondta, hogy a prikulics... a prikulics... az te vagy.“

Lassan remegve mondá ki e szavakat, ab-

beli félelmében, hogy Imre talán majd őt is rögtön valami medvévé változtatja.

A babonás oláhoknál ugyanis a prikulics annyi, mint nálunk a garabonczás diák. Ha valahol ez jár, ott rögtön rossz időjárás lesz, marhadög út be, soványak lesznek a bárányok, nem jól tejelnek a kecskék, egyszóval ez az oka minden rosznak.

Imre minden felindulása daczára el nem tűzhetett egy mosolyt ajkairól: hogy oly félelmes személy lett belőle. Soh'se hitte volna.

Most már értette, miért oly nagy ellenségei az oláhok. Prikulicsot láttak benne.

Hanem a mosoly hamar eltávozott arczáról a mint körültekintett. A munka bizony semmivé volt téve.

De azért nem csüggedt. Kiadta a parancsot, hogy másnap reggel, a mennyire lehet, hozták rendbe a szencsétlen töltést.

Az őrök számát megkésztetve, odahagyta a mocsarat, fogságban tartva a remegő corpus dilektit, hogy másnap felvilágosítsa általa a népet, miszerint nincs szerencséje oly magas méltóságot viselhetni, a milyennel felruházták.

Keserű mosolylyal dőlt le a falóczára szobájába érve.

„Mégis csak igaza volt házigazdámnak. Utóbb is úgy járok, mint szegény mészégető collegám!“

III.

Beresciu Juon vasárnap délben már vára kozott az udvarban Imrére.

Hamiskás mosolylyal fűzte karját Imre karjába, midőn őt az ebédlőbe vezeté oda sugva neki: „No ugy-e mondtam neked nem ismered még ezt a vidéket.“

Imre nem felelt. Kedvetlenül követé Juont a szobába, mert az első benyomások nem nagyon kedvező kilátással kecsegtették őt a családra nézve sem.

De annál kellemesebb volt a csalódás. Itt már nem találkozott azokkal a szürke, poros falakkal, ősi butorzattal, mint az ő és Juon szobájában. Vakító fehérségű falon szép olajfestmények és szent képek sorakoztak. Egyik oldalon egy új „Ehrbaar“ zongora állott, mellette kis házi könyvtár diszkótési könyvekkel és hangjegyekkel, a fal óra alatt

A „KORUNK“ TÁRCZÁJA.

Régi dalok.

I.

Rövid egy kis história,
Mindennapi történetke,
Hogy egy lány a szeretőjét
Odahagyta, elfeledte!

... A mienk is ilyenféle,
Azzal a kis különbséggel,
Hogy habár te el is hagytál,
Azért még sem feledtél el!

II.

Mind hiába volt hát a mi
Pártunkban az édes apád...
A te drága, kis kezeid
Azért mégis másnak adták!

... Szegény öreg! ... pártolt vón', de
Nem szelelt a pipaszára,
Ha a mama — ugy oldalvást —
Haragosan nézett rája!

III.

Elfeleltük a közmondást:
Ember tervez, Isten végez...
S képzeletben felszálltunk már
A csillagos, magas éghez!

... Kifőztük mi szépen azt, hogy
Én vőlegény, te meg ara!...
— Uram bocsáss! — de mikor hát
Nem ugy végzett az a — mama!

IV.

Emlékszel-e? — kis kertedben
Tépegetted a levelet;
S megkérdezted attól, hogy én
Szeretlek, vagy nem szeretlek?...

... Megleptelek! ... vékony, karcsu
Derekadat átöleltem, —
S az akácfa-levél helyett
Forró csókkal — én feleltem!

V.

Összejövünk nagyon sokszor,
Társaságban, vagy az utcán...
Mint idegent köszöntelek,
S te hidegen fordulsz hozzám.

A kik látnak, azt hiszik, hogy
Nem szerettük egymást soha,
Csak mi tudjuk, csak egymásért
Életünket adnók oda!

VI.

Soh' sem hittem, hogy oly nagyon
Könnyű legyen lemondani, —
Azt az édes, összekötő
Rózsalánczot leoldani.

Pedig semmi! ... a szívünk a
Nagy örvénybe belé nem vész...
Csak vergődik, csak kínlódik,
Csak vérez, fáj, — ez az egész!

VII.

Levélkéid', a melyekben
Szerelmemről beszélsz nekem,
Előveszem utoljára,
És merengve el-élnézem!

Nézem-nézem a sok, kedves
Irka-firkát, szarka-lábat,
Míg a szívem fájni nem kezd,
S a két szemembe könybe lábbad!

Perényi Kálmán.

kis állványon mindenféle csecsebecsék női kézimunkák voltak láthatók.

De a mi leginkább meglepte, az a háziur két leánya volt.

„Leányaim Flore és Maiora, mutatá be őket büszke önmegelégedéssel Juon.

De volt is oka büszkének lenni rájuk, mert mind a kettő valóban meglepő szép alak volt, szép, a mint szépnak mondjuk a büszke kaméliát és szerény vadrózsát egyaránt.

Mert Flore, az öregebbik, büszke szépség volt. Magas, nyulánk alak, komoly, hideg, arcvonásokkal, mintha nem is volna élet benne. Világos szőke haja szabadon omlott le hófehér ruhájára, mi még szoborszerűbbé tette őt. Setétkék szemében keskeny szemöldöke alatt sajtósárga fényű tűz ragyogott. Csak piros ajkainak mozgása, mikor, „Jó napot“ kívánt árulta el.

Maiora nem volt oly szép. Alacsonyabb termete nem birt ama méltósággal, büszkeséggel, de a rózsás arczszin, szép fehér fogorok, diófaszin fürtök, mosolygó buzavirágzemekek vonzó kedvességet kölcsönöztek neki.

A gazdagon terített asztal mellett csakhamar helyet foglaltak és a pompás ételekből Juon ur erős kínálgatása nélkül is ugyan csak bőven fogyasztott volna Imre.

Flore az ebéd alatt keveset beszélt; Maiora pedig a felszolgálással volt elfoglalva, úgy látszik ő végezte a háznál a gazdasszonyi teendőket. De Juon pótolta mindakettőt, rendkívül sokat hadarva össze birtokairól, göböllyeiről, juhnyájairól, fátalmairól és főleg — leányairól.

Elmondta, hogy Déván neveltette mind a kettőt, Flore négy, Maiora csak egy évig volt az intézetben, de elég is az neki. Értsen csak ő a főző kanálhoz, tudjon sütni, főzni, mosni, vasalni. Általában látszott, hogy Flore az apa kedvence, szemefénye, míg a másikra a munka van bízva.

Imre egészen meg volt lepve, mennyire más Juon gyermekei körében, mint szobájában volt. Élénken kérdezősködött Imre tervei után, hol, merre fog menni a vasut, s könyvek jöttek szemébe a nevetéstől, mikor a szombati eseményt részletesen elbeszélte, még Maiora is mosolygott, csak Flore halgatta egykedvűen.

Pedig Imre épen azt akarta, hogy azok a halgatag ajkak mosolyagjának kissé. . .

Az ebéd végén Juon nagy meglepetést keltett Imrének. Erősen betakargatva hozott Maiora valami ételt az asztalra.

„Ezt izleld meg marjáta!“ szolt diadalmas mosolylyal vonva le a kendőt az ételről, a mely nem volt más, mint az oláhok nemzeti étele: a jungáta sajt s melléje sárga tengeri kenyér.

Mig ezt izlelgették, felszólítá Floret, hogy zongorázzék valamit elő a marjátának. Flore szóltan engedelmeskedett, Beethoven Es-dur sonatáját kezdte el.

Mikor az elefán'csont billentyűkön végig futottak az alabástrom ujjak, majd erőteljesen, mint a vihar zugása, majd lágyan, szeliden, mint a csermely mormolása.

Imre szemei merően odatapadtak a ját-szóra.

A szép márványarcz, mint egy tulvilági lény, oly átszellemültnek látszott e pillanatban. A darab véget ért, hanem Imre észre se vette, mindig elmerengve ült székén; azok a setét szemek csodálatos hatást tettek reá. . .

Akadozva köszönte meg az élvezetet, melyet a darab művészi elődása nyújtott — s hogy némileg palástolja zavarodottságát, Maiorához fordult, ki a zongora mellé félrehúzódva állott.

„Ugy-e most kisasszony lesz szives játszani valamit?“

Maiora elpirult s halk hangon felelt:

„Én nem tudok zongorázni.“

Imre talán észre sem vette a pirt; talán azt sem, mily sebesen hagyta oda szegyenében a szobát; ő csak Floret nézte, ki munkasztala mellé vonult és himezni kezdett egy kis párnán.

Imre megtekinté a munkát; különféle vadvirágok voltak egy csokorban.

„Milyen szépek, milyen természetesek e virágok,“ szolt félig önkénytelenül.

„Talán azért, mivel én a természet után himezem őket. Oh én nagyon szeretem a virágokat!“

Imre elgondolkozott a szavakon. Ez a márványarcz még szeretni is tud.

Egymással beszélgetve töltötték el a délutánt.

Juon elment dolgai után szobájába (a pálinkás üvegehez.) Maiora pedig csak néha-néha nézett be a szobába; szegény lány szegyenlette magát Imre előtt, így tehát csak magokban maradtak.

Mikor Imre este eltávozott, többé nem találta oly visszatartónak Beresciu házát, új otthonát.

(Folyt. köv.)

Fővárosi levél.

A főváros közgyűlési termében e hó 12 én számosan jelentek meg. Arról volt szó ugyanis, hogy a rendőrség ügyét fogják szellőztetni az érdemes tanácssteremben. Az embereknek, még ha fővárosi tanácsosok is, mindig nagy hajlamuk van ott lenni, a hol kilátás van reá, hogy lesz egy kis skandalum. Ez egyszer csalódtak a t. urak!

A tanácssteremben ünnepélyes csend honolt. A jelenlévő háziurak és szálloda tulajdonosok (mert voltak ilyenek is, hogy mért? kitudódik később) ékes rendeket képezve, hegyezve füleiket, s bölcs észjárásukat vezető orraik, melyeken tul kevés tag lát tisztán, ünnepélyes harmóniába szuszogtak; a zechsundzechzigerek várakozó kíváncsisággal ágaskodtak nagyérdemű fülek mögött és fölött. Egyszóval olyan csend volt, hogy még a székropogás is meg vala hallható, mit egy-egy termetes ur idézett elő, midőn édes önmagának kedélyesebb helyet akart *kifészkélni*, hogy annál olympusabb nyugalommal élvezhesse a *halandó* dolgokat.

Midőn fölemelkedék Nagy Lajos, a jegyző, csak ünnepélyes prolog-képen egy-két orrfúvás rengeté meg a díszes ovációra éhes csendej. Nagy Lajos azután komoly hangon, minha a rendőri sistema halálos ítéletét olvasná fel, elmondta a jelenlevőknek, hogy uraim elmehetnek, itt maradhatnak, a mint tetszik! de scandalum nem lesz. A tanács ez ügyben még nem tanulmányozott semmit, ergo annak kiadandó az *indítvány*.

A klyilatkoztatás nem fogadtatott ugyan zajos ovációval, de azért mégis meg volt a maga hatása. Egyes városatyák annyira szí-

Olyasmi, aminek nem találtam czimet.

— Eredeti karczolat. —

Haza jövök azon édes reményben, hogy morpheus karjai közé vehetem magam és édes álmok közt reggelig nyugszom.

Tudom, hogy nem valami dicséretes oldalát mutatom be egyéniségemnek, ha az álom iránti hajlamomat még nyíltan is be merem vallani; de tessék csak lapkiadónak lenni, előfizetési pénzekre várni, nyomdász kontót reggelizni, papír számlát ebéd után a feketéhez gusztálni, majd fognak érteni, hogy bizony mégis csak jó valami az az álom, midőn önfelédten csak álmodik az ember, álmodhatik még abonnensről is! Pedig ez a legszebb álom.

Ilyen álmos állapotban jöttem tehát haza, a midőn tudatják velem, hogy tessék reggelre valami kéziratot készíteni, mivel érte jönnek. No lám, ez már nem kellemes dolog.

Hangulat nélkül írni épen olyan élvezet, mint egy hangolatlan zongorán játszani.

Hiába ott minden mesterfogás, kiállhatatlan muzsika az.

Jó Istenem! Hát mit irjak?

Igen, tárca kell.

Tárca?! Ejnye nincs is rossz gusztusa az én szedőmnek, nékem is az kellene, kérem

nem miniszteri, csak egy olyan Hatvani Deutsch formájú is megtenné. Lám! Ugy-e mondtam az álomosság, álom működik már.

Különbben szinte örülök, hogy kezemre jászotta önöket kedves olvasóim a véletlen; van legalább alkalman elmondani ismét egyet-mást, mi szivemen fekszik.

A szerelmes embernek, és különösen egy kiadónak mindig fekszik valami a szivén.

Mindegyiké életkérdés.

Szerencsémre az első *bajkörülmény* (kérem most csináltam) nem bánt, de, hogy kiadó is vagyok, bizony nagyon is érzem, higvjék, hogy ez állást már meguntam, legforróbb óhajom az, hogy bárha lehetnék végre bevévő-tulajdonos is.

No de elég, hisz formális szegénységi bizonyítvány lesz ez, és nem tárca.

De vigasztalódjanak, így van ez minden emberrel.

Boldogult édes atyám sem volt különben én velem. . .

Midőn gyermekkoromban vendégeinknek elmondogatta csinyjaimat, sőt bizony panaszkodott is, és én kértem, hogy hiszen lehetne másról is beszélni, mindig azt nyertem feleletül: „Fiam, a mi a szivem, az a szájon“.

Hát én pedig úgy csinállok, hogy a mi hiányzik a zsebben, azt a tárczában leírom,

elpanaszolom, ama reményben, hogy hátha tán segít.

Az országgyűlési napló elolvasása, akarom mondani a kiadóhivatal budget számláját, (különbben mindegy, egyformán unalmas és érdektelen az illetékeseknek) távlatból bemutatva felveszem szerkesztői kabátomat, melynek zsebébe a kiadótól még egy krajczárka sem került, hiszem, hogy így könnyedén, könnyen fogom tovább szerceztethetni (szép szó!) tollamat a legtürelmesebb jószágom, a papíron.

Tehát mit irjak? Ujságot, valami érdekes dolgot? He, ugy-e, tudtam mindjárt, hogy ez kell.

Hisz küldök én minden héten olyant, mely már magában véve is ujság, amennyiben ma nap még az ilyen *genreü* ujságnak is akad nyomda-festék, kérem bizony ez elég nagy ujság korunkban!

No de ne tréfá junk, mert még olyan unalmasá válik karczolatom, hogy szedöm is elalszik tőle. Habár van köztük olyan, hogy saját halálos ítéletét is kiszedné, ugy, hogy nem is venné észre. (Kérem az enyém kivétel, mindig megmondja ítéletét, sőt már annyira vitte a dolgot, hogy rám is pirit és megmondja, ha esetleg kiolózzok valamelyik ujságból frissítőt, hogy ő azt a mult héten olvasta.)

vükre vették a jegyző ur előadását, hogy ott hagyták a tanácstermet: ha nincs rendőrségi vita, elviheti az ő... a város ügyeit.

Hanem annál rendületlenebbül maradtak a szálloda tulajdonos urak helyeiken. Walter Ferencz és Rémi Róbert a Hótel National és a Fehér ló nevében kiadták a jelszót: rendületlenül mint halálig!... Mátyus Arisztid pedig egyetértőleg pislanta az érdemes hoteliér ek felé, bár ő házi ur: ne féljete, hic sum én is!

Aztán következtek holmi igen unalmas dolgok. Ki törődnek velük! A hazafiság tüze maradjon akkorra, midőn fogadóról, pálinka méréséről lesz szó,

Arra is rá került a sor.

Az elnöki szó elhangzik és a légből piros bársony angyalok körül rajongva apró német pinczérektől, leteszik a terem asztalára a fogadások, pálinkamérők és kávék megrendelésére készült javaslatot.

A teremben túros palacsinta szag kezd illatozni, míg a menyezeten egy óriási kellner frakk e szót tartja: „memento mori“ emlékezete képen: Menü.

„Kell e magyar pinczér? hékás!“ Ez volt a kérdések kérdése. „Kell a manónak! kutyámmal és kellnerrel németül szoktam beszélni“ felelé Domszög ura.

Mátyus Arisztid meg rámondta hogy: én IS! mi természetesen nagy derűtséget okozza.

Erre a szállók jelenlevő képviselői szükségnek láttak sorba végig demonstrálni, hogy ők milyen jó magyarok, mi szükségük van tehát nekik magyar pinczérekre.

Helyes — mondá a többség — és „a magyar nyelvben jártas“ pinczerek Arisztid ur IS-sével együtt szótöbbséggel kimaradtak a rendszabályból.

— Azt a mosolyt, mit az a frakk művelt a plafondon, elfelejtették lekapni az utóvilág számára. Kár érte...

***

Az ember szinte nem hinné, mire képes egy karmester, ha szép szemű leánykának ad órákat a zenélés vagy éneklés mesterségéből?

Hadd lássuk csak!

... Y. ur tudvalevőleg igen *kis* ember, de

Persze, szerkesztőhöz illően, akinek soha sem szabad zavarban lennie még akkor sem, ha pl. ha holnap az expedíció és nincs pénz a kaszában, (soha sem kasza az bizony, csak egy asztal fia) hát én akkor azt felelem neki: „én is“, sőt ki is vágtam.

Erre aztán tovább szed, én meg tova szedem magam.

Igen, a szedő urak flegmáját és gépmunkáját a nap kban is megcsodáltam. „Egybehangzó vallomás“ helyett „Egy dohányzó vallomás“-t szedtek. Ivek terjedne a komikus sajtóhibák jegyzéke, de nem irok a sajtó hibáról, mivel nagyon közel áll a „hiba a kréta körül“-höz, a mi pedig én hozzám áll, sőt már meg is van.

***

A mikor az ember kipanaszkodta magát, minden egyéb tárgy hányában az időre fordul a discursus.

A tavaszt és nyarat volt szerencsém megénekelni, hogy mesélek az ősről is. Bizony unalmas idő ez, se nem hideg, se nem meleg, az ember kénytelen volna két kabáttal sétálni, egy őszivel és egy télivel és a hogy változik az idő, úgy változtatni a kabátot is. (De csakis úgy, ha van mindkettőből.)

Ez az idő *Mercur* urnak ideje. A sűrű köd

annál *nagyobb* komikus a népszínházban, s van neki egy kedves *kis* leánya, kinek azért annál *szébb* szemei vannak. A kedves *kis* leány nagy kedvelője a zenélő muzsának. X. karmester ur meg kitűnő tanítója a zenélő muzsa növendékeinek. Ebből tehát már előre annyit meglehet érteni, mennyi a népszínházban egy introductióhoz elégséges, hogy X. karmester ur tanítója volt Y. komikus ur kedves leányának.

Csak hogy ennek az ily módon igen szépen neki indult historiának van bonyodalma is. A karmester ur nős, de azért elválva él nejétől. Pedig a fiatal leányokra épen azok a legveszedelmesebb karmesterek, a kik elválnak feleségeiktől. A mi jelen esetben is bizonyossá lön...

Azonban Y. ur nem fogta fel olyan komikusan a dolgot az orchesterben, mint a hogy szokta venni a színpadon s azt mondta, hogy ez „csábítás“ s oh borzalom, kihivatta segédei által a vakmerő karmestert véres duelumra, minek hallatára a legvékonyabb kóriscáné szörnyű ájulásba esett, oly borzasztó hatással volt reá a kilátásba helyezett *drama*.

Amde a népszínház nem drámaszínház. Ezt körülbelül tudja mindenki. És most is csak a népszínműnél maradt a személyzet is. Eőri kibékíté a háborgó kedélyeket. S mire a karmester ur váló pöre be lesz fejezve, vége lesz a *darabnak* is, a melyen bizonyára — mint az rendesen szokott lenni — lesz csárdás is.

B. G.

A törpe ember jóslata.

Irta: VICZINIÁLIS.

Valahányszor Mohácsra gondolunk, mindannyiszor sajnálattal emlékezünk meg II. Lajosról, a szerencsétlen véget ért magyar királyról.

Azonban, ha az akkori körülményeket a történelem tonalán mérlegeljük, csakhamar belátjuk, hogy a mohácsi vész jóformán kikerülhetetlen vala.

A szegény gyermek- király oly emberek kezébe került, kik a helyett, hogy az ő neveltetésére és az ország ügyeire fordították volna idejüket és tehetségeiket, a gyermek- királyllyal és az ország ügyeivel sem törődve,

saját önző céljaiknak éltek s magas állásukat, családjuk gazdagítására és emelésére fordították.

Ily vezetés mellett a szenvedélyek harcza közepett nem csoda, hogy a gyermek- király neveltetése elhanyagoltatott és az ország ügyei a legsiralmasabb állapotba süllyedtek. Nem is volt tehát remélhető, hogy II. Lajos uralkodása, ha a mohácsi szerencsétlen csata után el sem vész vala, valami szerencsés lett volna, hacsak tehetségei és akarat ereje más irányt nem vesznek fel. Mindamellett a részvét könnyei túlulnek szemünkbe, valahányszor a különben minden jóra hajlandó ifjú király mostoha sorsára gondolunk.

Habár a király a pártiszennedély, kivált György nagybátyja, a brandenburgi őgróf könnyelműsége és tékozlásai folytán a lehető legnagyobb szegénységben élt, mégis, mint ezt az őgróf külföldi barátainak írta, vigan folytak a napok a királyi várban. Az őgróf gondoskodott róla, hogy mindennap más-más ünnepélyességek, mulatságok, szini- és lovardai játékok, vívó harcok és küzdelmek hozassanak elő.

A mit most a színházakban, a lovardákban szemlél az ember, azt az akkori szokás szerint csakis a királyi udvarban lehetett látni. Csak hogy bátran mondhatjuk, az akkori látványosságok sokkal vakmerőbb és izgatottabb jeleneteket hoztak felszínre, mint a mostani művelődés és művészet csarnokai.

Az akkori fogalmak szerint nem volt ritkaság, ha az egyik lovat a másikat leütötte lováról, a mikor aztán a legyőzött megvetés és gúnytárgya lett, a győző pedig örömrivalgással fogadtatott. Vagy pedig az aláarcosok bálja sokkal fesztelenebb volt, mint napjaink ily fajtájú mulatságai.

Egyike a legizgatottabb jeleneteknek és meglepetéseknek nevezhető bizonynyal azon vad ötlete az őgrófnak, hogy midőn a társaság legjobban mulatott egyszerre kinyílt az ajtó és 12 darab vad állat, ugymint oroszán, tigris, farkas, medve és más efféle rohant be a terembe. A király, meg bizalmasab emberei tudták jól, hogy ezek csak a vadállatok bőreibe bujt embereik, de a közönség rémülten futott, ki merre tudott és csak aztán, midőn látták, hogy ezen vadállatok senkinek sem

agya tájékán a söről, mely tudvalevőleg butit, a butaság pedig csak tán nem vigság?

Ugyancsak őszies érzelmet gerjeszthet, ha a sör köde zsirhájjal lepi el a sógor agy rétegét.

Az ősz, meglátszik és kiténik mindenhol. Fogadni mernék, hogy akármelyik szerkesztő papirkosarát végig keresnők, hogy az ősz onnét is constatálhatnánk. Az a sok mélabus rigmus, zöngemény, sárga levél hullás, bucsuzás, ami egy ilyen kosárban összetödul, mind bizonyítéka az ősz jelenlétének.

Minden kipusztul és még is oly sok kel ilyenkor, csak hogy két „l“ lel.

Kell: téli kabát, fa, olaj, sőt nagy porció türelem is, hogy ezt végig olvassa kedves olvasóm.

Hát csak elhiszi, hogy ősz van?

Soha se busuljon, gondolja, hogy valami nőgyeleti látogatással tisztelte meg valaki.

Egy olyan visitnek kell három, négy aláírás, én megelégszem ha egyet is gyűjt kedves olvasóm. Megteszi?

Igen?: (Hej! De nyujtanám parolára kezemet!) Oh nagyon le lesznek kötelezve, ne tessék fáradni, ide talál az az előfizetés, az az kitalálok.

Alászolgálja! A'szolgálja:

KADOR SÁNDOR.

biztos fátyolt ad a sok büntetteknek, melyeket az amugyis hályogos szemű rendőreink most már legalább tudokoltan nem ellenőrizhetnek.

Homályos minden, senki sem lát jól, különösen este felé.

Alkalmas különben az önkéntes uraknak is, kiknek nagy örömet szerez, ha a ködben tisznek nézik őket és a mellettük haladó őrség „Rechtschuttal“ tiszteleg.

Szóval az ősz ködje sok komikumnak, de még több tragikumnak is teremtője.

A nedves pinczelakás megtelik vízzel, falai mintha csak a szegények felszáradt könnyeit újra ki izzadnák és nyirkosítanak a mindenféle baczilussal töltött levegőt, melyet a petroleum mécsen kívül a sokszor heringhordóhoz hasonlítható túltömött lakások birlalói amugy is már felhasználtak.

Ha valaki szomorú képet szándékozik festeni, be kell várnia az ősz, annak minden kellemetlen benyomásával.

A melancholikus németnek még szava is van rá „Herbstgefühl“. A magyar ember ezt azt ősz érzést borral felmelengetve, a kártya asztalnál eltelejté.

A németnek különben elég csoda, hogy nem mindig „Herbstgefühl“-je van szive és

ártanak, keztek visszazálingozni, meggyőződve róla, hogy ez csak farsangi tréfa.

Majd itt, majd ott rendeztek multságokat és a király, tekintve fiatalágát, nem idegenkedett az ilyenektől; mert nem bírta még fölfogni észszel magasztos hivatását, de meg másrésről, ha másképp akarta volna is rendezni életét, nem tehette volna, mert gyámjai hatalma alatt állott.

Akkor is, mely időből elbeszélésünk fonala kezdődik, Leányvárában vig társaság volt együtt. Midőn a kedvtöltés minden neméből kifogytak már, a környék rengeteg erdeiben medveadászatot rendeztek, melyben az ifjú király is részt vett.

Több napig tartott már a vadászat és a király a végsőkig kimerült már, de nem akarván egyrészt vendégei jó kedvét elrontani, más részt meg szégyelte magát gyöngegségét gyámja előtt bevallani, csak erőltette magát és folytatta a fásasztó időtöltést. Midőn a hegláncz gerinczén állást foglaltak a vadászok, a király, a nélkül, hogy társa észre vette volna odahagyta helyét és némi távolságra egy terebélyes fa alá dülve, csakhamar elaludt.

A vadászat végeztével, midőn az est beköszöntött, a vadászok leszálltak a hegy magaslatáról és a vadászlaknál, a honnan reggel elindultak, gyültek ismét össze. De mily nagy lett bámulatuk, midőn észrevették, hogy a király nincs ott. Azon főúr, ki a király mellé volt rendelve, azt hitte, midőn a király távoztát oldala mellől észre vette, hogy a nem mesze tőlök fölállított gyámjához csatlakozott. Egy ideig csak várakoztak, kürtjellel hívták össze a vadászokat, de bár a többiek mind megkerültek, a király mégis hiányzott. A sötétség oly nagy lett, hogy gondolni sem mertek arra, hogy a király keresésére menjenek. Tanácskozával együtt, hogy mit tevének legyennek, határozatba ment, hogy a társaság fele Leányvárába térhet vissza, a másik fele pedig a vadászlakban marad, hogy megvárják a király visszatértét vagy ha reggelig vissza nem térne, jókor reggel keresésére induljanak.

Képzeltetni, mily izgatott volt a társaság, úgy figyeltek minden legkisebb zöreijre, mert azt hitték minden perczen, hogy a király, de keservesen tapasztalták, hogy bár virradni kezd már, a királynak semmi nyoma. Azért, mihelyt szürkülni kezdett az idő, a társaság a király keresésére indult, mindnyájokat azonban azon szörnű sejtelen kizozta, hogy a keresett csak legfeljebb halva találják meg, mert szentül hitték, hogy a király valami balszerencse érte.

A király pedig egy ezeréves falombjai alatt, mint egy sátorban, édeseden aludt; álmában csak azon gondolat kizozta, hogy egy rengeteg erdőben van egy maga; de eme félelmét is elenyészette ama biztató sugallat, hogy nincs mitől félnie, hiszen *örzöngyala* virraszt fölötte.

Nap fölkelte előtt néhány perczcel, midőn már a levegő meghűlése érezhetőbb lett, felébredt a király és midőn szemait dörzsölve körülnézett, hogy meggyőződést szerezzen magának arról, hol van? egy törpe embert látott maga mellett állani. Mielőtt ámulatában szóhoz juthatott volna, hogy a törpe ember kilétéről kezdősködjk, ez eként szólott hozzá: „Felséged tegnap a fáradtságtól kimerülve, ide a fa alá tilt és elaludt s aludt egész mostanáig, de azért veszély nem fenyegette felségedet, mert én örködttem fölötte; ha parancsolja felséged, levezetem a vadászlakhoz, a honnan aztán könnyen elérheti Leányvárat.

Bizony megköszönöm szivességét, ha lesz oly jó engem a vadászlakhoz levezetni, mert

társaim bizonynyal aggódnak miattam. A törpe emberke egy 25-30 kora férfi arcot mutatott. Vonásai nemcsak hogy szabályosak, hanem feltűnőleg szépek valának. Ha bajusz és szakál nem ékesitné arcát, szép hölgyhöz hasonlítana. Nagy kék szemei szelidséget, jószágot tüntettek fel; csengő hangja olyan volt, mint a kellemes zene; minden tekintetben nemes emberbarátot vlt látni maga előtt a király. Csak az volt a föltűnő, hogy nagysága olyan volt, mint egy tíz éves gyermeké szokott lenni.

Mielőtt a király kérdezhetne volna a csodálatos embertől, hogy kicsoda ő és merre van hazája, a törpe elindult és fölszólitá a fölséges urat követné őt. A király mintegy öntudatlanul követte vezetőjének lépteit. Néhány óráig tartott az út, és a törpe olyan gyorsan haladt, hogy a király alig bírta őt követni; némán és gondolatokba merülve haladt a király, a törpe ember nyomán, mert ezen különös eset annyira hatott kedélyére, hogy egyaránt nem is ért rá kérdést intézni a törpéhez, annyira el volt foglalva önnemagával, má-részt meg alig mert szólani.

A hosszú út daczára hamar telt az idő és csak azon vette magát észre a király, hogy a vadászlakhoz közelednek. Mielőtt azonban az erdőből kiértek volna, a törpe a király felé fordulva mondá: „Imel felséged, itt a vadászlak, itt megtalálja társait. A király sietve rohant a vadászlak felé, azon hiszemben, hogy a törpe követi őt, de mennyire elcsodálkozott, midőn visszapillantva, nem látta, sehol vezetőjét, kinek meg akarta köszönni szives éjét és őt dusan megjutalmazni.

Rövid idő alatt a kürtjel összegyűjté a király embereit, kik keresni mentek a vadászlak körül, kiknek a király elbeszélé csodálatos megmentését; de mindazt háttérbe szorítá azon általános öröm, mely mindnyájok kebelét előlté a fölött, hogy a király megkerült.

Öt évvel későbbben és kevéssel a mohácsi csata előtt Lajos király a budai várban tartózkodott. A királyi vár őrsége is mind elvonult már, hogy Mohács felé siessen, és a harcosok számát növelje, mert oly csekély haadereje volt Lajosnak, hogy minden egyes ember is becses volt előtte. Csak néhány megbízott embere maradt vele a budai várban, hogy a várőrséget pótolja.

A király tanácsosaival és külföldi vendégeivel a legjobban mulatott, midőn zaj-lárma keletkezik. Valaki nagy erővel zörgette a vár kapuját és siralmas hangon bebocsáttatásért esedezett. Midőn ezt az őt a vár parancsnokának jelenté, ez meghagyja az öröknek, hogy vigyázva, — nehogy valami csel legyen az ellenség részéről — nyissák ki a vár kapuját és tudják meg, hogy mi az? A mint az őt a kaput kinyitja, előtte állott egy törpe ember, ki bebocsáttatásért a királyhoz esedezett. Hiába mondák neki az örök, hogy a király ily későn senkit sem fogad, hogy most vacsoránál ül vendégeivel azért a királyhoz be nem bocsáthatják. De a törpe ember oly szépen tudott könyörögni, hogy az örök megessett rajta a szive, annál is inkább, mert azt állítá, hogy valami fontos közölni valója van a királylyal, bejelenté, tehát a vár parancsnokának. Midőn a vár parancsnoka látta, hogy ez ember nem lehet veszedelmes, felvezette az emeletre, és bejelenté őt a királynak. De midőn a parancsnok a dolgot a királynak jeletté, a jóhangulatban levő társaság hangos kacajra fakadt és azért a király is, hogy a dolog tréfás oldalát még érdekesebbé tegye, mondá egyik meghitt emberének, hogy menjen ki, és adja ki magát királynak, hogy megtudja, mit akar a törpe ember.

A király megbízottja kijött tehát a teremből, és mondja a törpének: „No itt vagyok, én vagyok a király, mit akarsz nekem mondani?”

„Őn nem király“ mondá a törpe; „azért önnök nincs, mit mit mondanom; hanem mondd meg a királynak, hogy mivel nem akart meghallgatni, rövid idő mulva meg fog halni“ és ama pillanatban eltűnt.

A király megbízottja a terembe visszatérve, elmondá a történeteket, mire az egész társaság még nagyobb kacajba tört ki, csak a királyon látszott meg a megilletődés bizonyos neme.

(Vége köv.)

Az emberi akarat szabadsága

beleillik a természeti s erkölcsi törvények közt létező viszonyba.

Irta: Dr. ?

II.

A természeti s erkölcsi törvények közötti viszony fejtegetésénél megérintettünk egy tényezőt, az erkölcsi törvény körében, mely lényegileg befoly a két törvény közötti viszony minőségére, e tényező okozá, hogy a világrendnek eleinte egynek látszó lánczát kettőre kellett szétbontani, hogy az erkölcsi rend rendetlenségeit, melyek a természeti rendben hiányzanak, neki kellett tulajdonítani. És közelebből vizsgálva csakugyan az erkölcsi szabadság a legnyomósabb, legbefolyásosabb tényező ama viszonyban. Nem fölösleges tehát közelebből megvizsgálni, minő viszonyban van az akarat szabadság egyrészt az erkölcsi, másrészt a természeti törvényekkel. Nagyon fontos annak megállapítása, vajjon jól neveztük-e az egynek látszó láncz szétszakítójának? Vajjon nem állítottunk-e akkor lehetetlent?

Valamely viszonyba akkor illik be valami, akkor nem ellenkezik azzal, ha a viszony lényeges működésével összefér, ha abban természete szerint működhetik nem sértvén sem saját, sem a vele érintkező lények természetét. De az akarat szabadság sajátos működése sajátos lényegétől függ. Hogy tehát a kérdésre megfelelhessünk a szabad akarat lényegét s ebből folyó működési módját össze kell hasonlitanunk ama viszonyval.

Szabadság a létezőnek azon tehetsége, melynél fogva tevékenységének tartalmát vagyis a tevékenysége által elérni szándékolt czélt egészen függetlenül jelöli ki.

Tekintve az elérni szándékolt czél kitűzésének módját, a szabadság lehet abszolút és relativ szabadság. Abszolút a szabadság, midőn az akarat tárgy kitűzésének oka, alapja egyedül a lény önhatalma, vagyis az alany oka azon tárgynak, melyre az akarat irányul. Az absolute szabad lény tehát gondolkodása által létesíti s akarata által megvalósítja a tárgyat. Ezen abszolút szabadság csak abszolút lénynek sajátja. A relativ szabadsággal bíró lény nem oka, létesítője a gondolkodása által kitűzött tárgynak. A tárgy, melyre a relativ szabadságu lény akarata, mint adott, azaz mint olyan jelentkezik a subjectum előtt, melytől a gondolkodás a valóság elismerését nem tagadhatja meg. Ezek szerint szabadnak nevezhetünk oly lényt, mely a tapasztalatilag jelentkező tárgyak közül, melyek az akaratra nézve mind megannyi okokat képeznek, minden egyest többiek kizártával választhat s törekvése célpontjául tűzhet ki. A subjectum így tényleg független a tudás tapasztalati tárgyaitól. Ezen relativ szabadság ellentétben az abszolút szabadsággal feltételes vagy a természetények szabadságának nevezetik. Ilyen relativ szabadságot tulajdoitunk az embernek.

Az ember akarat szabadságát közelebről még negative és positive határozhatjuk meg.

Negative az akarat szabadsága nem egyéb, mint az akaratnak törekvései s cselekvéseiben szükségességtől való mentessége. A szükségesség kétféle t. i. kényszer (necessitas coactionis) vagyis külső, és természeti, vagyis belső kényszerűség (necessitas naturalis.) Kényszer fordul elő, midőn valamely külső ok phisikailag vagy moraliter oly módon foly be az akaratra, hogy a tevékenység semmiképen sem tőle, hanem kizárólag ama külső októl függ. Természeti kényszerűség fordul elő, midőn valamely lény természetétől meghatározott tevékenységére van utasítva, még pedig oly módon, hogy ama tevékenységet vagy egyáltalában, vagy legalább tényleg adott feltételek alatt nem képes abba hagyni, vagy változtatni.

(Folyt. köv.)

HÁZASSÁG A SIRBAN.

EREDETI REGÉNY

KÉT KÖTETBEN.

IRTA: **KOZÁRY JÓZSEF.**

ELSŐ KÖTET.

VIII. FEJEZET.

A r ó k a l y u k.

(Folytatás.)

Később megtudta Kálmán, hogy a festő leány 50 krral többet ígért az ágyért, melyben mindössze volt egy 100 esztendőes madracz, melynek belése azonban hihetőleg még a francia forradalomban el hullott hős páriáknak szőréből volt összegyűjtve; azon kívül egy ócska vánkös, mi bizonyára a Rókus kórházban hulláknak elhasznált hajával és szakállával volt kitérve, ezen kívül egy piszkos lepedő, mely vitorla lehetett bizonyosan az argonauták hajóján, midőn ezek Colchisba mentek az arany gyapjuért. Azóta esőt nem látott, szappannal semmiféle érintkezésben nem volt.

Hogy hosszadalmasan föl ne soroljuk a drága ágyneműt, el kell ilyenformán hallgatnunk mindazon díjtalan joggyakornokokat, melyek az őt, természetes jognál fogva egész banderiumokban előrukkoltak az ágyba fekvőnek gyönyörködtetésére, kivált, ha már két éjjel nem aludt egymásután. Ha véletlenül a falon volt a táborozásuk, s valamelyik fővezér egyensúlyt veszítvén, aláhanyatlott, az őt, természetes jognál fogva, mindenesetre az alvónak vagy szemébe, vagy szájába kellett pottyannia, különös bizonyítékul szolgálván aromájával arra nézve, hogy a természet még a legutolsó productumát sem fosztotta meg valami kiváló tulajdonságtól.

Kálmán sokat gyötrődött eleintén, midőn a nem várt joggyakornokok egyszer csak megkezdtek jogi működésüket innen is, amonnan is bele lóditván hatalmasan kifent szuronyaikat Kálmán oldalába s vámozták a nemesebb célra szánt vért egész addig a napig, midőn Kálmán megszabadult tőlük, pedig igen szép alakzatokat tudtak rögtönözni, kivált ha egyébb fajta rokonaikkal összekeveredtek. Kálmán is először, midőn megpillantotta az ágyat, azt gondolta, hogy valami művészi mozaik, pedig bizony eleven virágok fehérlettek, vöröslöttek és feketéltek azon.

Sokat gondolkozott Kálmán, mitevő legyen, elfogadja-e Tinkaynak meghívását vagy nem, végre is átérzve lesújtó helyzetét, elhatározta magát, hogy elmegegy és megkeresi lakását, főleg ma, mikor még új szállása sincs s

estére pedig valahol csak be kell hunyia szemét, legrosszabb esetben Tinkaynál ismét, mivel különben nem szükséges fraternizálni, mindössze Tinkay hordhatja magát úgy, a hogyan neki tetszik, Kálmán meg megmaradhat saját nézet- és erkölcsvilágában s ezzel utnak indult az Aldunator felé. Fölmegegy a jelzett épület második emeletére s ugyan csak ott találja egyik ajtón meglehetősen nagy nyomású betűkkel Báró Tinkay névjegyet; be is koczol az ajtón, de nincs senki, ismét koczol és hallgatódzik, azonban megint nem felel senki.

Ejnye, gondolá magában, hisz azt írta a levélbe, hogy ebéd után itthon lesz, pláne ma is, meg holnap is. Ezzel előkapván zsebéből a levelet és nézi; igen „Ma és holnap delután várlak, ebéd után mindjárt“, ez volt a levélben, de a dátumot a mint elolvassa, kitűnik, hogy már tegnap mult egy hete a levél irásának.

Béla nem is számítva már Könyessyre, elkatangolt hazulról valami hozzá illő kártya kompániába, mikor pedig ott már jól kifosztották, bement a színházba s igen későn tért vissza lakására. Kálmán kétszer is meglátogatta, de mindannyiszor hasztalanul, végre alkonyodni kezdett, nem tudta hamarjában, hogy hol fogja tölteni az éjet, végre aztán a Dunaparton megindult dél felé, hogy valami huzamos sétára határozza el magát s így legalább az éjet valahogy csak odább tolja. Azonban sokszor éppen akkor veszekednek még az elemek is, midőn a különben is szerencsétlen halandónak csak még nagyobb hátrányára vannak: az idő kissé megenyhült és megeredt az eső; Kálmánt künn érte a Dunaparton, e közben teljesen besötétült s a szél hömpölygette a Dunának hajbait.

Kálmán koránsem számított arra, hogy még ma eső is legyen, főleg pedig, hogy az ily időt künn kelljen a Dunaparton eltölteni, végre egy helyes ötlete támadt. Gondolta magában, ha már ily darábig lejttem, jó lesz egy kissé meggyorsítani a lépteket, míg vakító sötét nem lesz, mert ha a szél jobban föltámad, kiolthatja az utcái lámpákat s aztán még odább sem mozdulhatok a nagy sötétségben. Így tehát neki iramodott s egyenesen az elhagyott temető felé tartott, hogy abban a sirboltban, melyből tegnap kidobta a róka hullát, meghuzhassa magát.

Mire beért a temetőbe, oly sötét lett, hogy tapogatni kellett, hogy össze ne törje magát; jól emlékezett arra a keskeny gyalog hidra, mely a temető roppant mély árán az északnyugati sarkon bevezetett, de valami profán népség ezt a gyalog hidat elorozván, Kálmánnak arról pedig nem levén tudomása, amint azon átakart hatolni, az árokba zuhant, s a sötétségben mire fölvánczorgott, akkor vette észre, mintha valamije roppant sérülést szenvedett volna, de a hirteleni zuhanás és ijedség miatt azt alig érezte.

Majdnem négykéz láb mászott odább a vizes és piszkos ároknak medrében egyenesen a déli irányban, hol kevésbé volt mély az árok s nagy keservesen abból fölkapaszkodva ismét tapogatózva irányult a sirbolt felé, melyben az éjjel az eső ellen menedéket vélt találni.

Megtapogatva annak széleit, a mint odaért s elhajtván az odahajló ákácgyalakat, szép csendesen a sirboltba leereszkedett.

„Igy ni, hála Isten“, sóhajtott magában, nem is vizes csakugyan, kivéve közepét, mert ott bizony behullik az eső, de ha tegnap tudtam volna, hogy holnap itten kell földvirradnom, bizonyára úgy berendeztem volna, hogy megfekhetnék most benn akár a pénzügyminiszter. S ezzel zsebében gyufát keresett,

hogy tiszta meggyőződést szerezzen, vajjon ha igen megtalál eredni az eső, nem fog-e alája folyni a víz, ha elalszik, gyufát azonban egyik zsebében sem találván, meg kellett abban nyugodnia, hogy jó az Isten, aggódik az minden teremtményéről; lám, nem kellett az utcán kujtorognia s a Dunaparton, hol igen sok kisértet jár nemcsak éjjel, de még nappal is; kétségbeesett ember pedig ne járjon a Duna partján, mert ha az előtt még okosabb, még bölcsőbb volt is, a kétségbeesés pillanatában a kisértetek erőt vesznek rajta s aztán menthetetlen.

(Folyt. köv.)

Irodalom.

Uj regényvállalat. „Regénytár“ czim alatt egy új regényvállalat indul meg f. é. decz. hó 1-én, Brankovics György, ismert író szerkesztése mellett és kiadásában. — A „Regénytár“ könyvalakban, havonként háromszor, még pedig 1-én, 10-én és 20-án három-három ivnyi tartalommal s két regény folytatással jelenik meg. A „Regénytár“ célja: a külföldi férczregények kiszorítása és a magyar családoknak oly regényekkel való ellátása, amelyek nemes szórakozást nyújtanak, nevelnek, művelnek s az erkölcsöt visszahelyezik a maga jogába. A „Regénytár“ csak hazai jónévű íróktól s csak eredeti regényeket közlend. — A „Regénytár“ olvasói a 36-ik füzettel egy diszes albumot kapnak jutalmul, mely 24 magyar írónak, írónőnek, művészek és művésznőnek az arcképét s életrajzát fogja tartalmazni. — A „Regénytár“ ára: füzetenként 25 kr. Egy óra 75 kr. Negyedévre 2 frt 25 kr. Félévre 4 frt 50 kr. Megrendelések Brankovics György nevére a „Regénytár“ szerkesztő s kiadóhivatalába (Budapest, Hatvani-utca 3. szám) intézendők. F. évi deczember hó 1-től azonban minden könyvkereskedésben s minden lapelárusítónál füzetenként is megszerezhető. — Ajánljuk az olvasó közönség pártfogásába.

Zeneművek: Táborosky és Parsch nemzeti zeneműkereskedők kiadásában Budapesten. Zongorára két kézre: *Gobby H.* Opus 10. Nr. 2. Air du roi Louis XIII. Transcription. 50 kr. Op. 12. 5-éme Valse (As-dur). 80 kr. Op. 13. 1-ére grande Sonate dans le style hongrois. (Dediee à monsieur l'Abbé Doct. François Liszt.) 2 frt. Op. 19. Hat magyar modoru kis jellemrajz. 1-ső füzet. A sétányon. A kis katona. Éji hangok. 1 frt. Op. 22. Nr. 1-6 éme Valse (Fis-dur). 80 kr. Op. 22. Nr. 2-8 éme Valse (B dur). 80 kr. *Hess J.* Op. 17. Ouverture petit Oiseau? (Hová szállsz te kis madár?) Réverie sur la romance fav. de l'Amat 50 kr. *Hölzl Lőrincz.* Ez az életem. 60 kr. *Kafka G.* Op. 1. Die Lauterbacherin. 50 kr.

Frissítő.

A „Nemzet“ tanácsolni fogja Krausznak, ha valahogy kiponáltatik a házból, hogy indítson kártérítési pert az országgyűlés ellen.

*

Bécsben vannak már 1 krajczáros zsemlyék, nálunk már régebben vannak, csak hogy még mindig 2 krajczárt kérnek értük.

*

Egy kontár író azzal dicsekedett egy társaságban, hogy azon a napon született, a melyen Vörösmarty meghalt. Erre megjegyzé valaki: „Bizony mindakét esemény roppant nagy kárára volt a magyar irodalomnak!“

*

Jánossy képviselő ur, a „Nemzet“ esztörtöki esti számában szorgalmasan építi ama lejtős utnak lépcsőit, ad parnassum!

Vajjon nem lesz-e az neki Babel tornya? A zavarodottság jelei nem nyelvén, hanem eszmejárásán határozott kifejezést nyerne; E cikk, akarom mondani támadás két részre oszlik. Megtámadja Apponyit és a Magyar Államot, illetve a győrszabadhegyi plébánost. E két támadást ha összeadjuk, egy kitünően sikerült memeluz fotografiához kerülünk. De ne adjuk össze, hisz kelle több? Önmagáról azt állítja: „az én gyarló eszem, (mintha kétségbe vonta volna valaki) a magas politikát felfogni nem képes.“ Erre aztán igazán „qui non tacet?“

Egy színházlátogató igen el volt ragadtatva az előadott operette zenéjétől; s különösen egy részlet fölötté tetszett neki. Hogy azt el ne felejtse — csomót kötött a zsebkeendőjére legott a színházban.

Valaki egy intézet vendégkönyvébe e mondatot írta a neve után: „Minden dolognak szeretem a magvát.“ Az utána következő vendég ezt írta be: „Az előttem levő ural szeretnék cseresznyét enni egy tálból.“

A férj: „Ne aggódjál Karcsi fiunk miatt! Hadd szerelmeskedjék csak! Aki fiatal korában kitombolta magát, abból jó férj és családapa lesz.“

A feleség: „No, akkor te fiatal korodban igen szolid lehettél!“

Valaki kölcsönzött egy barátjától bőrdönt, s hazaérkezvén, visszaküldte azt a postával, de bérmentlenül, azon tudósítással, hogy szerencsésen hazaérkezett. A bőrdönt tulajdonosát nagyon bosszantotta e figyelmeztetés s meg akarva leczkézteni barátját, egy hatalmas követ csomagolt be egy nagy faládába s szintén bérmentlenül küldte el neki a következő levél kíséretében: „Kedves barátom! Midőn leveledből értesültem, hogy szerencsésen megérkezettél, az ide mellékeltem kő esett le szívekről.“

Három dolgot nem kell az életben tenni: A havat nem kell elsöpörni, mert végre is magától elolvad, a lányoknak nem kell férjet adni, mert utoljára maguk is keresnek egyet minden áron; betegségben nem kell orvost hivatni, mert végtére is minden ember orvosi segély nélkül is meghal.

Lesz muri! Milyen jó is lesz ama bizonyos rendőrző uraknak majd az új *chambre separée*-ban mulatni.

A nemesített, s érdemrenddel kitüntetett X. zsidó büszkén mondta egy társaságban, hogy nemességeért és kitüntetéséért egy lépést sem tett. — „Bajos is ám csuszás-múszás közben lépéseket tenni!“ jegyzé meg erre a társaság egyik tagja.

„Számolja el az izzasztó szereket!“ — mondá egy igen szigorúnak ismert s ép ezért rettegett egyetemi tanár a rigorozáló orvosjelölthöz. A jelölt elszámolja mind, a mit csak tudott. — „De, bátha mindezek nem segítenének, mit tenne akkor?“ — kérdé tovább a vizsgáló tanár. — Akkor..., no akkor önhöz küldeném a páciens rigorozálni!“ felelt a jelölt.

Szerelmes vers.

(Előadja egy tót szakácsné.)

Rigen dagasztya keblemet valami
Azt akarom neked lelkebe gyurni
Tudod az szerelem bántya az szívemet
Az sugta be nekem ezt a szíp versemet;
Tanútam én ezt, a mostani asszonynál
S irodájába a tésur is azt csinál.
Méota vesárnap Jancsi veled vótam,
Nincsen soha nyugtom, járok, kelek hótan,
Az boldogságom csillaga te lettél
Akár hova mentem, csak te vezetted;
De te nem halgacz rára soha Jancsi
Jobban tevezik neked az a horvát Nancsi.
Ha a tésasszonyom küdött a vásárra
Százszor is rániztem az urad házára
S hogy visszagyűjkek ujra tizedet keresnyi,
Szándikkal elfeledtem vöröshajmát venni;
A tésasszony kiszidott te ijen-ojan szemét
Vendígek gyűnnek ma s nem kisz még az ebéd!
Sirva puezótam a répát és salátát
Hogy lelke az illetben csak keserűsítet lát!
Elfőztem mindent, — a levezem sótalán
Sűrű a czuspájz, nyers volt a ludam
Amig rád gondútam Jancsi, — isten bizon!
Kozmás, rántás, furkós lett a paradicsom.
Jaj vót aztán nekem, vót túrnóm hallanom —
Rám főmedt az asszony, meg a két kisasszony,
A nagy lármától a krédéncz is megingott,
Ijedtemben törtem el egy nagy vájlingot;
Ellkellet szenvednem, tésuram főmondott
Két kötönyrevalót, biremből kifogott —
És te még sem szánsz meg engem rúzsám Jancsi
Jobban tevezik neked az a horvát Nancsi. —
Ám ha az szerelmem csak hasztalan marad
És ennyi szenvedésre sincs nálad akarat —
Ó, Jancsi! elszánom magam — isten bizon!
Megutálom a világot s — gyufát iszom.

Hangay Oktáv.

Hogy az ember mindenben a jog szerint járjon el, ahhoz kevés jogot kell tudni; de hogy háborítlanul jogtalanságot gyakorolhasson, ahhoz jogot kell tanulni.

X. herceg egy vadászat alkalmával eltévedt az erdőben, s egy arra vetődött pórembertől utbaigazitást kért. Utközben beszédbe ereszkedett vele, s többi közt azt is kérdezte, hogyan van megelégedve az urasággal már t. i. a hercegi családdal, vajjon jó ura-e X. herceg alattvalóinak? A paraszt azelőtt soha se látta a herceget és sejtelve sem volt arról, hogy éppen vele magával beszél.

— A herceggel csak meg volnánk kegyelmes uram, — válaszolá a paraszt, az nagyon derék, jó ur, de a hercegnő, az valószínű boszorkány.

A herceg jót nevetett, s haza érkeve a vadászatról, elmondá nejeinek, a hercegnőnek, a mit a paraszt mondott. A hercegnő dult-fult mérgében s követelte, hogy a paraszt példás büntetésben részesüljön. A herceg előkerestette a parasztot, de a büntetés meghatározását nejeire bízta.

A parasztot a hercegnő elé vezették; de a herceg nem volt jelen az exekucziónál.

— Hogy merted te azt mondani? rivallt rá a szegény parasztra a hercegnő?

— Bizony nagy baj az, legkegyelmesebb asszonyom mondá törődött hangon a paraszt, biz ez csuf volt tőlem, s nem is olyan rosszul értettem!... De hát tudtam is én, hogy az a hunczut gazember mindjárt árulkodni fog én reám!

A hercegnő nevetve fakadt, s elengedte a parasztnak a büntetést.

— Képzeld csak barátom — szólt egy skót ember egy londoni polgárhoz — Grönlandban igen sok ember éri el a száz éves kort, s még orvosok sincsenek ott, hát nem csodálatos ez? — Hm! — válaszolt a londoni — nálunk több ezer orvos van, s mindamellett itt is akad 100 éves ember; hát ez nem csodálatosabb?

Egy zsidó megsértett egy hadnagyot. A hadnagy pisztolypárbajra hívta ki a zsidót, s midőn ez a párbajt nem akarta elfogadni, dühösen odakiáltott neki: „Ha ön a párbajt nem fogadja el, akkor ön egy nyomorult kutya!“ — Wie heiszt, nyomorolt khutya!“ — válaszolá e zsidó. „Vagyok én szivesebben egy élő nyomorolt khutya, mint egy meglőtt oroszán!“

— Ah! hozta Isten, kedves mama! fogadta váratlanul megérkezett anyósát egy fiatal férj. Szép, hogy végre hozzánk benéz; tegnap ugyanis megálmodtam a látogatását. Így hát megint teljesedésbe megy egy álmom!

— Gyakran esik meg nálad talán, hogy álmaid teljesednek? kérdé az anyós.

— Oh nem igen gyakran!... Csak mikor valami ijesztőt álmodok!

Történelmi naptár.

November.

16. Vasárnap. E. 24. Bold. assz. o. 1822. Récsy Emil magyar jogtudományi, nemzetgazdasági író, fordító és szerkesztő születése Kolozsvárott. — 1849. Aradon 13 ezredes és 2 alezredes halálra ítéltetik, részvétért a magyar forradalomban; a megkegyelmezés 10—18 évi fogság. — 1858. Mészáros Lázár magyar hadügyminiszter, mint menekült meghal Angliában.

17. Hétfő. Csodat. Georg. 1739. Teleki Sámuel gróf, kütküllői és bihari főispán, erdélyi kancellár, a marosvásárhelyi nagy könyvtár alapítója, a göttingeni, jeni és varsói tudományos akadémiák tagja születik. — 1773. Csokonai Vitéz Mihály magyar vig költő születése Debreczenben. — 1798. Battyány Ignác gróf egri, utóbb erdélyi püspök, jeles egyház és államtörténeti író meghal.

18. Kedd. Jenő. 1804. Klauzál Gábor híres magyar szónok 1848. kereskedelmi miniszter születik Pesten. — 1813. Lévai József magyar költő szül. Sajó-Szentpéteren, Borsodmegyében.

19. Szerda. Erzsébet kir. özv. 1854. Vörösmarty Mihály a nagy magyar költő fejedelem meghalt Pesten, ugyanazon házban, melyben Kisfaludy Károly kimult.

20. Csütörtök. Valoisi, Bódog. 1818. Vahot Sándor kitűnő magyar lantos költő születése Gyöngyösön. — 1849. A budapesti lánchíd megnyitása, a közönség használatára.

21. Péntek. Boldog assz. elj. 1830. Kisfaludy Károly nagyírta magyar költő és dráma író halála Pesten.

22. Szombat. Cziczella sz. vt. 1823. Miller Ferdinánd nagyérdemű magyar tudós és történész meghal.

Szerkesztői üzenetek.

M. E. J. iskola, esztergomi magy. i. iskola, veszprémi Pázmánykör és mindama t. papueveldei körök, a hova lapunk jár, és ismerős tisztelettel felkérjük, hogy lapunkat otthonukban, illetőségi helyeiken a lelkes és ismerős kath. családok körében ismereteni és terjesztési szivesek lennének. Tekintettel lapunk olcsó árára, és arra, hogy új előfizetőink, lapunknak nemcsak e negyedévi, hanem a múlt negyedévből is megmaradt számait, melyek Balázs Sándor elbeszélését tartalmazzák, díj nélkül szintén megküldjük. Minden négy előfizetés gyűjtés után tisztelet példány jár. Gyűjtési szándékozónak küldünk kívánatra ingyen mutatványszámokat. — Margit. Nem felejtjük el, de a sort meg kell tartani. — Vidéki munkatársainkat kérjük egy kis kéziratért. — Virgilius. Hol késel az éji homályban? — W. B. Nem sajnálja ezt a sok papírost? Gondolja meg, tél van, alágyuntani jól lehet vele — a spiritus, melyet tartalmaznak papír tekercsei, nem robbanak, legyen nyugodt. — Türelmetlenség. Háttha éppen oly nagyon akarja tudni kézírata sorsát megmondjuk: értékesítettük — a sajtónál. — Tomori büszke tanár, miért hagyta el tanítványod lapját?

Igen tisztelt olvasóink kényelmére, és részint kívánatára ezentul

KIS HIRDETÉSEKET

is fogunk felvenni. Kis hirdetésünkben nem mulatató, hanem csupán csak hasznos és szükséges, mint **adás, vevés** és esetleg **kölsön** hirdetéseket veszünk fel. Árak: Minden szó 1 krajczár és a szokásos 30 kr. bélyeg díj.

A „Korunk” kiadóhivatala.

SZEDLÁCSKO LAJOS

uri és női lábbeli készítő
Budapest, IV. ker., vámház-körút 14.

Ajánlja lelkiismeretesen
a **legjobb anyagból és munkával**
csinnal kiállított aránylag olcsó árban szabott minden szakmájába vágó munkáit.

Hibás és sérült

lábuaknak, különösen, a legkényelmesebb és czélszerű lábbelivel szolgál.

Vidékről megrendelésre a bektildött viselt lábbeliek mintájára is fogad el megrendeléseket s azokat pontosan végzi.

Helyben levelező lap által tudósítva, a mérték vételt személyesen végzi.

Hirdetések és nyilfterek

KORUNK

részére felvétetnek mérsékelt árak mellett, a kiadóhivatalban

Budapest, szarka-utca 5. szám.

Életnagyságu krétarajz mellkép!

Ezen képek sokkal tartósabbak, mint bármely fénykép, és olcsóságoknál fogva mindenki által megszerezhető. — Bármely fénykép után életnagyságu mellkép, kitűnő műkivitelben, férfi arcz 5 frt, női arcz 6 frt, gyermekkép életnagyságban 7 frt 50 krtól feljebb, térd és életnagyságu képek 12 firtól feljebb. Megrendelések az összeg egy harmadrésze és az arczkép mellett

ISSSEN F. J. utódához,

Budapest, koronaherceg-utca 5. szám alá küldendő.

Ugyanitt kapható: író, levél és rajzpapíros valamint minden e szakmába vágó czikkek. A legdivatosabb monogrammos levélpapíros, látogató-jegyek, nyomtatványok és üzleti könyvek a legjutányosabb ár mellett készíttetnek. — Könyvkötői és díszmunkai rendeletek elfogadtatnak és jutányos ár mellett pontosan kivitetnek. — Vidéki vevőimnek, a külön postai kiadások megtakarítása czéljából, ugymint, hogy én nagy összeköttetésem folytán azon kelleme helyzetben vagyok, hogy bármely czikket jutányosabban megszerezhetek, ezeknek beszerzését díjtalanul a legpontosabban eszközölöm.

Első magyar külföldi levélbélyeg üzlet,

vesz és elad bármily mennyiségű használt levélbélyegeket, nagy választék mindenféle levélbélyeg gyűjtőkönyvekben (Albumokban) 60, 75, 90 kr, 1 frt 10 kr, 3 frt 50 kr, 4 frt 20 kr, 8 frt, 12 frt és feljebb. Kezdő gyűjtők számára ajánlom levélbélyegeket tartalmazó borítékaimat és pedig:

15 drb különféle külföldi levélbélyeggel	5 kr.
25 " " " " " "	10 kr.
50 " " " " " "	35 kr.
150 " " " " " "	1 frt.
250 " " " " " "	2 frt.

Nagyobb gyűjtők számára biztosíték beiktatása mellett, ritkább bélyegeket tartalmazó választékot a legjutányosabb árak megjelölése mellett küldök. Bizományi árusok megfelelő árusítási százalékok mellett kerestetnek. — Továbbá ajánlom nagy választékú bel és külföldi bogár, kagyló és lepke készletemet egyenként vagy egész gyűjteményekben, utóbbiak szép összeállításban 2 frt 50 kr., 3 frt 50 kr., 4 frt 50 krtól feljebb, állatok egyenként is a nevök és nemök megjelölése mellett, forduló postával, a jó állapotban megérkezéskor kezeskedve kaphatók Régi papír és ércpénz nemük (kivéve Kossuth bankó 1848. szept. 1.től) Továbbá mindennemű ódonóságok, festmények stb. a legjobb ár mellett megvételnek

ISSSEN F. J. utóda

Budapest, koronaherceg-(uri) utca 5. szám.

VÉDJEGY

SCHUTZMARKE

Meglepő hatású külszer

CSUZ'és KÖSZVÉNY,

fiزامodási és ütési daganatok, csuzos fej- és fülzsággatások ellen a

REPARATOR

A fővárosi kórodákban több száz esetben tétetven kísérlet a Reparatorttal, az oly kitűnő hatásának bizonyult, hogy az állandóan alkalmazott gyógyszerek sorába vétetett fel. Voltak a kórodai esetek között olyanok is, kiknél hónapokon át minden ismert antirheumatikus küll- és belszer eredménytelenül alkalmazott, míg végre a Reparator vétetven használatba, általa 3-4 nap alatt teljes gyógyulás éretett el.

A Szt.-Rókus-kóroda II. orvosi osztályán 135 esetben alkalmaztatott a Reparator, melyekben 9 esetenél javulás, 126-nál teljes gyógyulást eredményeztetett. Ezen egy példa meggyőzően bizonyít a Reparator rendkívüli hatása mellett, minélfogva fölösleges a közönség köréből érkezett bizonyítványok közlése.

Egy nagy üveg ára 1 frt, kis üveg 50 kr.

Főraktár: Budapest, Kálvin-tér, Magyar Korona gyógyszerár, honnan postai utánvét mellett is kaphatók. Raktár Magyarország legtöbb vidéki gyógytárában is van. Minden üveg fenti védjeggyel van ellátva.

KRIEGER GYÖRGY.

PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában megjelent:

EZER MŰKERESZT

Dr. MÁJER ISTVÁN v. püspök és esztergomi kanonoktól.

E díszmű a szövegen fölül 60 táblán hozza az ezer eredeti műkereszt rajzait. Ezen gazdag phantasiával, eredetiséggel és ritka műizléssel alkotott s mondhatni páratlan magyar műben a műbarátok meglepő ujdonságot nyernek, a mi fő, az egyházi ornamentikával foglalkozók, valamint egyáltalán a műipar férfiai: díszművesek, arany-ezüst-művesek, ékszerészek, ötvösök, könyvkötők, szoba-, majolika- és porcellánfestők, műasztalosok, vésnökök és műfaragók, himezők, műtakácsok (kivált szőnyegszövők) és lakatosok stb. oly mintagyűjtemény birtokába jöhetnek, melynek úgy ők, mint az ipartanodák is igen nagy hasznát vehetik.

Egy példányának ára füzve 5 frt, rendkívül díszes kötésben 6 frt osztr. ért.

Mint hogy e díszmű csak korlátolt számban jelent meg, kérjük a főtisztelendő magyar kath. pap-ságot, hogy megrendeléseiket hová hamarabb sziveskedjenek beküldeni, nehogy a példányok elfogyta után becses megrendeléseiket figyelmen kívül hagyni legyünk kénytelenek.

Megrendelések postautalvánnyal egyenesen hozzánk intézendők.

Kelt Budapest, 1884. augusztus havában.

PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság

Budapest, IV., Gránátos-utca 6.